

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2857/2025
15.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Благоје Тимотијевић, адвокат из ..., против туженог привредног друштва за изградњу електроенергетских објеката – „Електроизградња“ д.о.о., са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Горан Божовић, адвокат из ..., ради поништаја решења и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1703/25 од 19.06.2025. године, у седници одржаној 15.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1703/25 од 19.06.2025. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 220/18 од 28.01.2025. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле па је поништено као незаконито решење број ... од 01.06.2018. године, којим је тужили отказан уговор о раду. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужилу врати на рад. Ставом трећим изреке, одбачена је тужба тужиле у делу захтева којим је тражено да суд обавезе тужену да тужилу распореди на послове који одговарају њеној стручној спреми, знању, способностима и радном искуству, као недозвољено. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужили накнади штету на име изгубљених зарада за период од 01.06.2018. године до 30.04.2021. године и то у појединачним месечним износима са законском затезном каматом почев од дана доспелости па до коначне исплате, све ближе наведеном у том ставу изреке. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да за рачун тужиле уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање и осигурање за случај незапослени Националној служби за запошљавање за период од 01.06.2018. године до 30.04.2021. године на новчане износе из става трећег изреке пресуде. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да тужили на име накнаде трошкова поступка исплати 946.700,93 динара. Ставом седмим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1703/25 од 19.06.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П1 220/18 од 28.01.2025. године у ставу првом, другом, четвртном, петом, шестом и седмом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде ревизију је благовремено изјавио тужени, због погрешне примене материјалног права и због битних повреда одредаба парничног поступка.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, нити је пак учињена нека друга битна повреда одредаба парничног поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била запослена код туженог по уговору о раду број ... од 17.10.2007. године као референт – ... у Одељењу ... са пуним радном временом на неодређено време. Анексом од 01.06.2013. године тужила је распоређена на ново радно место, да обавља посао Анексом 2 од 01.04.2018. године измењен је члан 7. основног уговора и утврђен је коефицијент запослене у висини од 1,88. Тужени је дана 22.05.2018. године донео упозорење тужили о постојању разлога за отказ уговора о раду тужили. У упозорењу је назначено да је тужила својом кривицом извршила повреду радне обавезе и то: несавесно и немарно извршавање радних обавеза, незаконито располагање средствима послодавца, непријављивање повреде радне обавезе проузроковањем послодавцу веће материјалне штете или теже штетне последице немарним и несавесним радом, што је предвиђено чланом 93. став 1. тачка 1, 5, 8. и 9. Правилника о раду туженог. Тужила се изјаснила на упозорење дана 31.05.2018. године истичући да не постоји њена одговорност зато што јој је на текући рачун неосновано уплаћен већи износ везано за увећану зараду и накнаду трошкова за одлазак и одлазак на рад. Обрачун је вршила ББ, а према исплатном листићу који је добијала сваки месец, уплаћен износ се поклапа са обрачуном који је назначен на истом. Тужени је након тога донео решење дана 01.06.2018. године којим је тужили отказао уговор о раду, а са позивом на одредбу члана 179. став 2. тачка 1. Закона о раду и цитираног члана 93. Правилника о раду. Закључује да постоји пропуст тужиле због непријављивања исплата увећаних зарада и накнада трошкова за долазак и одлазак са рада.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је закључио да на страни тужиле не постоји кривица. Иста није вршила обрачун плате и обрачун путних трошкова, није била дужна да проверава рад лица која раде на тим пословима, нити да проверава и контролише исправност уплата, посебно када су те уплате извршене у складу са обрачунским листићима. Закључује да нису испуњени услови да се тужили откаже уговор о раду, па је у погледу поништаја решења о отказу, усвојио тужбени захтев и обавезао туженог да тужилу врати на посао. Како је у току поступка обављено вештачење од стране вештака економске струке и утврђено да би тужила за период од 01.06.2018. године до 30.04.2021. године остварила укупну зараду од 1.780.194,93

динара, то је усвојио део тужбеног захтева и у погледу исплате тражених новчаних износа на име изгубљене зараде и захтев везано за уплату доприноса по том основу.

Другостепени суд је у свему прихватио правну аргументацију првостепеног суда.

По оцени Врховног суда, правилно су нижестепени судови на утврђено чињенично стање правилно применили материјално право.

Одредбом члана 93. став 1. тачка 1, 5, 8. и 9. Правилника о раду предвиђено је које су повреде радне обавезе запослених. Према члану 172. став 2. тачка 1. и 5. Закона о раду прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленог који је својом кривицом учинио повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду, тј. ако несавесно или немарно извршава радне обавезе. Међутим, имајући у виду садржину из члана 193. Правилника о раду туженог, као и назначену одредбу Закона о раду, мора се имати у виду да у погледу одговорности радника за учињене повреде мора да постоји. Без утврђене кривице не може се отказати уговор о раду. У конкретној ситуацији од стране нижестепених судови утврђено да на страни тужиле не постоји кривица зато што јој је на текући рачун уплаћиван већи износ плате и већи износ трошкова за долазак и одлазак са посла. Тужилца није радила у рачуноводству, обрачун је вршило друго лице, па тужилца није могла да има представу да су јој износи уплаћивани у већем износу више него што је требало, тим пре што се обрачун платних листића поклапао са висином уплата на текући рачун. Тужилца није била у обавези да контролише рад других запослених, нити је имала то овлашћење. Стога су правилно нижестепени судови закључили да на страни тужиле не постоје радње које се могу окарактерисати као повреде радне обавезе, сходно одредбама цитираног Правилника и одредбе члана 179. став 2. тачка 1. и тачка 5. Закона о раду.

Неосновани су наводи из ревизије туженог да је због овакве ситуације тужилца могла неосновано да присваја новчана средства која су јој уплаћена на текући рачун по основу неосновано увећане зараде и урачунатих трошкова превоза. Ово из разлога што су се ти износи поклапали са обрачуном исказаним у исплатним листићима, па сходно томе, како тужени није доказао да на страни тужиле постоји кривица у смислу да је била дужна да контролише рад обрачунске службе (јер на то није имала право), и да она контролише правилност извршеног обрачуна и уплате, што све указује на чињеницу да тужени није доказао кривицу тужиле у погледу повреде радних обавеза. Тужени је донео одлуку и наложио тужилци да врати назначени новчани износ који је неосновано уплаћен, али иста због добијања отказа то није стигла да учини. Међутим, невраћање назначеног износа у таквој ситуацији није од значаја за одлучивање о престанку радног односа, нити може бити основ за доношење другачије одлуке јер су ту ради о посебном облигационо-правном односу који нема значаја за решење овако постављене правне ствари по тужби тужиле.

Правилна је и одлука о трошковима поступка.

На основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**